

Anca Sturmová

MAGICKÝ EXPRES

FRAGMENT

Názov knihy

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Anca Sturmová
Magický expres – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

MAGICKÝ EXPRES

Anca Sturmová

FRAGMENT

PROLÓG

V čase, keď sa rozprávky premieňali na kov a všade po krajine vyrastali fabriky, žil jeden malý, ale neobyčajný chlapec vo veľmi, veľmi chudobných pomeroch. Na svoje šťastie mal tri vlastnosti: odvahu, čínorodosť a talent. Bol staviteľom prvej železnice a žil šťastne až do konca svojho života.

Tak sa to aspoň píše v knihách dejepisu.

To je však iba polovica pravdy. Nech bol na konci akokoľvek úspešný, nikdy nezabudol, aký je to pocit: byť mimoriadne talentovaný, ale príšerne chudobný, a preto nedostať žiadnu šancu. Z tohto dôvodu sa rozhodol založiť školu pre všetky talentované deti, u ktorých hrozilo, že svet príde o ich potenciál.

Keďže ani v jednej krajine sa nedokázal stotožniť so školským poriadkom a pripadalo mu hrozné, aby žiaci počas celého štúdia vídali iba jedno a to isté mesto, rozhodol sa, že škola sa bude pohybovať a nebude doma nikde. Alebo lepšie povedané: bude doma všade.

A žiadna nezasvätená osoba sa o tejto škole nemala nikdy dozvedieť, aby jej žiaci mohli žiť slobodne a v bezpečí.

Kto iný by dokázal postaviť niečo také, ak nie on so svojím naozaj *mimoriadne* nezvyčajným talentom? Lebo okrem odvahy a činorodosti mal ešte jednu schopnosť – jedno tajomstvo, veľké ako svet: v žilách mu prúdila mágia, čistá ako zlato.

Potajomky teda navrhol parnú lokomotívu s dvadsiatimi štyrmi vagónmi – magický vlak, jedinečný ako žiaci, ktorým poskytne útočisko. A keďže tento vlak mal jazdiť po každom kontinente na svete, nazval ho

SVETOVÝ EXPRES.

SVETOVÝ EXPRES PORADIE VOZŇOV:

rušň

1. skladový vozeň
2. batožinový vozeň
3. údržbársky vozeň
4. kuchynský vozeň
5. jedálenský vozeň
6. čajový bar
7. knižnica
8. vozeň pre vyučovanie predmetu „*brdinstvo*“
9. vozeň pre vyučovanie predmetu
„*stratégie & perspektívy*“
10. vozeň pre vyučovanie predmetu „*vystupovanie*“
11. študijný vozeň
12. študijný vozeň
13. spoločenský vozeň pre pávov

14. klubový vozeň
15. spací vozeň pre pávov (dievčatá)
16. spací vozeň pre pávov (dievčatá)
17. spací vozeň pre pávov (chlapci)
18. spací vozeň pre pávov (chlapci)
19. spoločenský vozeň pre personál
(so zborovňou, nemocničnou izbou
a prestávkovou miestnosťou)
20. riaditeľský vozeň
21. spací vozeň pre učiteľov
22. spací vozeň pre personál
23. posledný vozeň
24. vyhliadkový vozeň

O 182 rokov neskôr, tu a teraz.

Opustené nástupište

Začalo sa to jej menom: Flinn Nachtigall nebolo typické dievčenské meno. Mala toto zvláštne meno, ktoré mohlo patriť dievčaťu aj chlapcovi, rovnako ako Charlie alebo Puck.

„Keby som ti bola predsa len dala iné meno,“ lamentovala jej mama často, akoby ono bolo na vine, že je iná. „Nejaké normálne ako Isabella alebo Laura.“

Flinn však nechcela byť Isabella alebo Laura. „Isabelly majú rady kone a všetko, čo je ružové,“ odvetila, „a Laury chodia na vécko vždy vo dvojici.“

Pre dievča v jej veku očividne existovali iba tieto dve možnosti. Určite k nim nepatrilo čítanie starých slovníkov alebo používanie bumerangu. No keď niekto býva uprostred ničoho, ako Flinn, v osamelom starom dome na vidieku, nemá veľa možností na to, aby sa správal dievčensky.

Nepomáhalo ani to, že každé ráno cestovala do školy dve hodiny autobusom. Lebo vstávanie v čase, keď spolužiaci ešte spali, jej prinieslo iba tmavé kruhy pod očami a hlúpe žarty o jej priezvisku. Nachtigall totiž v nemčine znamená slávik.

Flinn bola práve dosť rozrušená, lebo letné prázdniny sa skončili len pred tromi týždňami a ona si už musela v škole

vypočúť desať fakt mizerných vtipov, počínajúc „Slávičica, kedy nám konečne zaspievaš?“ až po „Zase si vstávala so slávikmi?“.

„Jednu za moje meno!“ vyhlásila Flinn a cieľeným pohybom vrhla bumerang ponad pole za domom. Ohnutý kus dreva ufrnkol, zmietol z plotu hrdzavú kovovú konzervu a vysokým oblúkom sa znova vracal k Flinn. Hravým skokom chytila bumerang vo vzduchu.

Bolo neskoré popoludnie, slnko stálo nízko nad poľami a jediným zvukom široko-ďaleko bol kovový tresk, keď Flinn trafila ďalšiu plechovku.

„Jednu za supy,“ povedala a s prižmúrenými očami zamierila na ďalšiu konzervu. Za supy považovala všetkých ľudí, čo na sto metrov zavetrili každého, kto nezodpovedal priemeru. Najmä svojich spolužiakov.

Flinn bola v škole, v tej veľkej omietnutej tehlovej búde, vždy sama. V *Akadémii slečny Schlechtfeldovej pre všeobecné blaho* sa nikdy necítila skutočne blažene. Bola zvyknutá na to, že jej spolužiačky sedia v jednom kúte a neprepočuteľne si uťahujú z jej výzoru: z medených vlasov po pleciah, ktoré boli vždy trochu rozstrapatené, lebo Flinn nechápala, prečo by sa mala každé ráno – každé! – česať. Alebo z jej bledej tváre so svetlými pehami. Alebo z jej unavených očí, ktoré často hľadeli tak bezvýrazne, až si nikto nevšimol, že sa li-gocú zlatožltá ako jantár. (Flinn aspoň dúfala, že zlatožltá ako jantár a nie hnedo ako hlina.)

„Tak sa skamaráť s chlapcami,“ radila jej mama, keď sa Flinn doma sťažovala. Vôbec netušila, že chalani sa v škole

s dievčatami zásadne nerozprávali – a už vôbec nie s Flinn.
„Trochu sa prispôsob!“

„Ja predsa nie som nijaký chameleón,“ zašomrala Flinn rozhorčene a vrhla svoj bumerang na ďalšiu plechovku. Zo pár krkavcov vyľakane vzlietlo, keď konzerva s rachotom pristála v obilnom poli.

Flinn nebola dobrá v prispôsobovaní sa. Nebola princezná ani divoška. Bola niečo medzi tým. Dievča, ktoré sa síce nechce zašpiniť, no v lete i v zime nosí široké kárované košeľe a ťažké baganče. Dievča, ktoré si dokáže uložiť do pamäti celé zoznamy slovíčok, no je dôvtipné ako herec nemého filmu.

Flinn bola dievčaťom, ktoré by síce rado bolo chlapcom, ale až do krvi sa urazilo, keď ju zaňho považovali. To sa dialo často, lebo Flinn bola na svoj vek vysoká a chudá. V siedmej triede *Školy slečny Schlechtfeldovej* boli všetky dievčatá tučnejšie ako ona.

Triesočka, tak ju kedysi nazýval jej veľký brat Jonte.

Ale to už bolo dávno. Bez neho sa v tejto pustatine takmer nedalo vydržať, mala pocit, že trčí niekde medzi dvoma frontami na území nikoho.

Dumala nad tým, ako by plynul jej život, keby bol Jonte ešte tu, či by bola jej rodina bohatšia, jej mama šťastnejšia – tieto každodenné úvahy boli *nielen* bezútešné, ale aj trochu dobré.

„A ešte jednu,“ vyhlásila Flinn, „za Jonteho!“

Lebo jej tak veľmi chýbal. Lebo už bol iba spomienkou, takmer takou vyblednutou ako etikety na konzervách.

Dva roky vedia byť poriadne dlhá doba, keď sa človek pokúša nezabudnúť, ako znel kohosi hlas, ako vyzerala jeho tvár a aké bolo jeho objatie.

„Mohla by si aspoň mieriť na kačice,“ vravela Flinnina mama vždy, keď pozorovala dcérino zručné narábanie s bumerangom. „To by bol lacný slávnostný obed.“

Ako keby mohla Flinn zacieliť na zviera! Najradšej mierila na plechovku s nápisom *kačacie ragú*.

Peng!

Presný zásah ako vždy. Dokonca veľmi presný.

Zo zvyku sa Flinn otočila k domu. Bola to veľká stará opacha so siedmimi ošarpanými izbami a drevenou verandou. So svojím šarmom *à la* Divoký západ sa vôbec nehodila sem na sever Nemecka.

Flinn si v nízkych širokých miestnostiach pripadala vždy taká malá a bezvýznamná ako myš medzi podlahovými doskami. Cez otvorené zadné dvere videla svojich dvoch najmladších bratov, ako ložia v kuchyni po stoličkách. Videla Jannika, svojho tretieho brata, ako sa rozvaľuje na gauči a zrejme sleduje kastingy z nejakej šou.

Flinn si vzdychla. Už tu nebol nikto, koho by ohúрили jej vrhačské schopnosti. Ako by aj mohli. Toto bol starý dom, vzdialený dva kilometre a viacero rozpadnutých stodôl od Weidenborstelu – mesta, ktoré podľa Jonteho vyzeralo rovnako, ako toto slovo znie.

Okrem toho stálo vo Weidenborsteli šesť čerstvo omietnutých dedinských domov okolo novozaloženého rybníka. Flinn si bola istá: tam sa jedával na raňajky domáci džem

a tieto rodiny žili na vidieku rady. Nečudo, veď u nich kvitli kríky ruží a neďaleko hniezdili žeriavy. No tu, o štyri polia ďalej, bývalo päť namrzených ľudí: Flinn, jej mama, ako aj traja nevlastní súrodenci. Okrem spomienky na Jonteho, niekdajšieho šiesteho obyvateľa, sa tu nenachádzalo nič, vôbec nič.

Nikdy tu nežil nijaký otec, ani Jonteho, ani jej troch mladších súrodencov a ani jej vlastný. Flinn predpokladala, že žiadny z nich nechcel bývať na konci sveta.

Odložila bumerang, až keď sa začalo stmievať a jej mama zakričala do ticha: „Večera!“. Dievča si prialo, aby mu toto slovo prestalo pripomínať hrubé krajce chleba s vyschnutým nárezom.

Keď už bola Flinn takmer na verande, dostala nápad. Ešte raz sa vrátila a siahla po poslednej plechovke s nálepkou *kačacie ragú*. Cestou k domu obracala studený kov v ruke. Napĺňala ju akási zvláštna nádej.

Jej traja bratia – všetci mladší než ona – začali ako zvyčajne jesť ešte predtým, ako bolo všetko pripravené. Flinn postavila do stredu stola preliačenú plechovku.

„Čo je to?“ opýtala sa mama nevrlo. Odkedy tu nebol Jonte, nemala so svojimi deťmi veľa trpezlivosti.

Flinn si prezerala jej dlhé vlasy pieskovej farby, hrubý vlnený pulóver, ktorý mala prehodený cez plecيا, a matné modré oči. S trochou lesku v nich by pravdepodobne vyzerala oveľa krajšie.

„Trafila som kačku,“ odvetila Flinn. Vedela, že takéto vtipkovanie nemá zmysel, no nemohla si pomôcť: hľadala na ma-

minej tvári úškrn, úsmev, nejakú emóciu. Veď raz sa musí zasmiať!

Mama zmietla konzervu zo stola. „Nemôžeš byť *aspoň* raz rozumná?“

„Nie, pokiaľ taká nebudeš ty,“ hlesla Flinn potichu. Videla špinavý riad, ktorý sa hromadil v dreze, videla farbu, ktorá sa olupovala zo stien ako život z tváre jej mamy.

„Prečo to nie je skutočná kačka?“ opýtal sa Jannik a smutne hľadel na plechovku. Jeho krátke vlasy boli rovnako svetlé ako obilné polia okolo domu. Flinn si uvedomila, že vyzerá ako mladšia verzia ich mamy, iba menej vyčerpaná.

Flinn ho zrazu prišlo ľúto. Nemohla mlčať?

„Lebo radšej by som si odsekla ruku, ako zabila nevinné zviera,“ vysvetlila vecne. *A vôbec, celé čistenie a varenie by potom skončilo na mojich pleciach*, dodala v duchu.

Jannik vyprskol do smiechu, až omrvinky chleba lietali po stole.

„Ty si taký mäkkýš!“ vyhrkol.

„Idiot,“ zareagovala Flinn. Jej súcit okamžite zmizol, hoci vedela, že mu krivdí. Jannik len papagájoval to, čo počul. Niekedy sa Flinn zdalo, že Jonte a ona mali ako jediní z tejto rodiny funkčný mozog. A teraz, dva roky po Jonteho zmiznutí, ostala sama.

Flinn si vzala hrubý krajec chleba a opäť vyšla von do vlažného jesenného večera. Drevené schody vŕzgali pod jej nohami, no nikto ju nezavolať späť. Odkedy Jonte bez stopy zmizol, matka považovala dcéru iba za ďalšie potenciálne oznámenie o nezvestnej osobe.

Ako každý večer aj dnes sa Flinn vybrala na svoju zvyčajnú prechádzku cez obilné pole. Rozdrobený chlieb nechávala za sebou ako stopu, ktorá by ju neskôr večer zaviedla domov. Za jej chrbtom sa na odrobinky vrhali hladné havrany. Niežeby sa Flinn tieto zvieratá páčili – jednoducho rada načúvala ich krákaniu, lebo prehlušovalo ticho a prázdnotu, ktoré zanechal Jonte.

Keby len našla nejakú možnosť, ako priviesť nevlastného brata späť – jej mama by sa opäť vrátila do starých kolají. Keby len mala nejakú indíciu, aspoň jednu.

Nuž, jedna existovala. Železničná stanica!

Flinn neustále priťahovala, ako keby bola veľkou cestovateľkou. Každý večer. Každú noc.

Pobehla posledné metre a po popraskaných betónových schodoch sa hnala nahor na nástupište. Stanica vo Weidenborsteli mala už iba toto jedno, nástupište číslo dva.

Flinn sa tomu číslu nedivila, lebo jednotka býva pre víťaza. A ním nebol žiadny člen jej rodiny, ktorý by tu mohol nastúpiť na vlak.

Obyvatelia pekne omietnutých domov vo Weidenborsteli na železničnú stanicu dávno zabudli. Ved' celé roky tadeto neprešiel nijaký vlak. A celkom iste tu nijaký vlak už nikdy nezaštane. Flinn, ktorá tu sedávala takmer každú noc, odkedy Jonte zmizol, to nemohla vlakom zazlievať. Jediná lavička bola zhrdzavená, koľajnice zarástla húština. Staničné hodiny zastali už pred rokmi – v to novoročné ráno, keď sa Jonte nevrátil domov.

Vtedy panovala treskúca zima a nikto Flinn neveril, že by Jonte celú silvestrovskú noc len tak presedel na tejto mrazi-

vej lavičke a sledoval hviezdy. Ona však vedela, že to bolo presne tak. Lebo Jonte to robil každý rok.

Mal iba trinásť rokov, teda toľko, čo Flinn teraz, no bol o svetelné roky odvážnejší, bezstarostnejší a slobodnejší. Železničná stanica bola jeho miestom na snívanie.

Až do toho Nového roka.

Tri týždne po jeho zmiznutí prišla od neho pohľadnica. Podľa kopy pečiatok, ktoré prekryli Jonteho písmo, sa dalo zistiť, že bola poslaná už oveľa skôr, hneď druhého januára. No mala za sebou dlhú cestu – z Osla cez Kodaň, čomu Flinn takmer nemohla uveriť. A potom trvalo ešte takmer týždeň, kým sa dostala z Hamburgu k nim domov. Pošta rada zabúdala na to, že na poliach okolo Weidenborstelu žijú ľudia so schránkami.

Od toho dňa Flinn prevzala Jonteho zvyk a túlala sa v noci sem. Vymyslela tisíc teórií, čo sa mohlo stať. Žeby Jonteho uniesli? Začlenili ho do programu na ochranu svedkov? Medzičasom sem prichádzala už iba preto, aby tu snívala ako Jonte – o živote niekde inde, kde je tráva zelenšia, smiech hlasnejší, šance väčšie. Rada by svojho nevlastného brata nasledovala, keby len vedela kam. Svojim príbuzným určite nebude chýbať. Ved' im nechýbala ani vtedy, keď celé noci sedávala na nástupišti.

*Keď sa nočný vietor dvíha
a ty v túžbe vytrváš,
čoskoro sa dozaista
expresom na cestu dáš.*

To jej napísal Jonte. Má to byť hádanka? Ak áno, na cestu kam? Flinn si vzdychla. Bola to nevydarená básnička. Nič viac.

Flinn to považovala za typické pre Jonteho, polícií to prišlo čudné. Pohľadnicu zaslali na preskúmanie do laboratória. No nikto nevedel, čo s ňou – okrem Flinn. Ako to, že ona jediná rozoznala na prednej strane vlak petrolejovej farby? Tú elegantnú súpravu v tmavej modrozelenej, pričom zvyšok rodiny tam videl iba starú vyradenú drezinu? No na škrípajúcej drevenej platni na kolesách sa Jonte celkom určite nevyparil, to musela uznať aj polícia.

Flinn vytiahla pohľadnicu z vrečka nohavíc. Rohy už boli rozstrapkané, lebo ju nosila so sebou, odkedy ju polícia bez výsledku vrátila jej mame. To bolo pred vyše rokom. Flinn ešte vždy videla ten vlak tam, kde ostatní nevideli nič. A aký to bol vlak! Žiadny osobák s doškrabanými oknami a ani sterilné IC. Nie, bol to ten najkrajší vlak, aký kedy videla. Staromódny vlak s poriadne starou parnou lokomotívou. Krémové strechy vozňov sa ligotali v slnečnom svetle a na bezchybnom laku sa vynímali elegantné písmená. Flinn však nanešťastie nedokázala tie slová rozlúštiť.

„Krá!“

Preľakla sa. Opäť tu strávila celé hodiny bez toho, aby si to všimla. Nadišla tmavá noc a havrany vyzerali ako ligotavé škvrny na nočnej oblohe. Zízali na ňu so zvedavo naklonenými hlavami. Rýchlym pohybom im hodila posledný kus chleba na koniec nástupišta, kde sa rozmrvený betón končil v hustom kroví. Krákajúci krdeľ havranov okamžite prefrnkol tam.

Keď sa spleť krídel a tmavých zobákov znova rozprchlá, sedelo tam zviera. Nijaký havran, ale veľký štíhly biely tvor. A akýsi *nejasný*.

Flinnino srdce na sekundu prestalo biť. Úľak šklbol jej telom ako zásah elektrickým prúdom a ochromil ju. Celá stuhnutá sa predklonila, akurát dosť na to, aby mohla spoza kovového stĺpa, ktorý ju zakrýval, vrhnúť pohľad na zvláštne zviera. Lenže stále ho nevidela ostro. Naopak, jeho obrysy zostali nezreteľné a rozpíjali sa ako kresba, ktorú niekto namaloval do tmavomodrej noci s príliš veľkým množstvom vody.

Flinn sa zachvela. Neverila na mágiu, duchov alebo mátohy. No táto bytosť rozhodne musela byť zjavom, pre ktorý by človek nemal sedieť na opustenom nástupišti. Alebo to bola halucinácia? Flinn si pošúchala oči. Tvor tam stále sedel.

Tak dobre. Len pokojne.

Zviera sa nehýbalo. Mlčky sedelo a hľadelo na vzdialené obilné polia. Asi ju zatiaľ nezbadalo. Bolo to veľmi pravdepodobné, lebo Flinn mala oblečenú svoju najtmavšiu károvanú košeľu. A v túto vlažnú noc nefúkal vietor, ktorý by mohol zaviať jej pach k nemu.

Potom sa to niečo znenazdajky pohlo. Flinn sa mimovoľne strhla, keď zviera obrátilo svoju nejasnú hlavu jej smerom a hľadelo rovno na ňu.

Skôr než si Flinn stihla zahryznúť do jazyka, od strachu zhĺkla – vydala zo seba taký vysoký tón, ktorý sa nehodil k dievčaťu ako ona.

Zviera cúvlo. Chvíľu sa len ťažko dalo povedať, kto z nich dvoch sa zľakol väčšmi. Potom tvor vstal a pomaly vykročil k Flinn – bol to nejasný pohyb zmiešaný s vetrom, ktorý sa zrazu zdvihol.

Och nie, pomyslela si Flinn, *nienienie!* Prudko vyskočila. Chcela utiecť, *musela* utiecť. Nechcela mať dočinenia s tou vecou. Čo ak je to v skutočnosti dôvod Jonteho zmiznutia? Čo ak to nebola nijaká hlúpa drezina, ale niečo... nech je to hocičo?

No tak! Nohy ju neposlúchali, zrazu boli nepoužiteľné a zasekli sa už pri prvom kroku.

Zviera sa približovalo s prikrčenou hlavou, akoby na čosi číhalo.

Flinn dunelo v hlave. *To je koniec, to je koniec, to je koniec.*

V ušiach jej začalo hučať a z diaľky sa akoby ozývalo pískanie. Flinn pocítila na tvári závan chladného vzduchu.

Keď sa nočný vietor dvíha... napísal Jonte.

Hmlovité zviera sa zastavilo. Zjavne načúvalo s pohľadom upretým na Flinn. Vtom celé nástupište zaplnilo pískanie. Flinn sa strhla a zapchala si uši. Čo sa to tu deje? To znie ako starý čajník, keď mama nestihne pribehnúť včas, aby ho zložila zo sporáka. Ibaže je to hlasnejšie, tisíckrát hlasnejšie.

Teraz sa zviera odvrátilo späť ku koľajniciam. No skôr ako mohla Flinn tento okamih využiť na útek, zem pod jej nohami sa zatriasla a do stanice dorazilo niečo mohutné a ťažké. Potom sa vietor utíšil a pískanie pohltilo prenikavé škripanie. Prešlo po nej nejasné svetlo a z nôh ju zrazil nápor vzduchu, silný ako vo veternom tuneli. Kov sa trel o kov

a s trhnutím, ktoré mohla Flinn aj fyzicky cítiť, tá opacha zastala. S hlasným syčaním vystupovala spod nej para, ako keby dychčala. Stanicu okamžite zahalil hustý dym. Flinn ležala na nástupišti vedľa lavičky, kašľala a lapala po vzduchu. A zrazu po predchádzajúcom hluku zavládol pokoj. Strašidelný pokoj.

Flinn počkala sekundu, ešte jednu, potom sa čo najrýchlejšie pozviechala. Šúchala si boľavé lakte, nadvihla hlavu – a pozrela sa na železničný vozeň. Hľadela na ňu jej vlastná vyľakaná tvár. Všade pred ňou sa nachádzali tmavé ligotavé okná, osem na každom vagóne vysokého úzkeho vlaku petrolejovej farby s plochými krémovými strechami.

Flinn zažmurkala, prižmúrila oči a znova ich otvorila. Nie, nebolo pochyb. Dym ju páľil pod viečkami, no toto tu bol definitívne vlak.

Ten vlak.

... a ty v túžbe vytrváš...

Flinn sa zadívala na pohľadnicu, celkom pomaly, ako keby bola celá situácia rozbitná ako sklo. Od vzrušenia ten hrubý papier takmer dokrčila, ale – bol to Jonteho vlak. Jednoznačne. Vlak, ktorý dokázala vidieť iba ona. Flinn zdvihla hlavu a rozochvene sa nadýchla. Vyzerá *presne* tak! Boli tu rovnaké staromódne drevené plošiny medzi vozňami, rovnaké ozdobné vonkajšie lampy. Teraz dokázala na lakovanom povrchu rozoznať aj zlaté písmená *SE* a štylizovaný rozprestretý pávi chvost.

Flinnino srdce urobilo salto. Tento vlak bol to najkrajšie, čo kedy videla.